

mere põhjas magas, ja wana fala mehe wäsinut rannio enam nii piisale ei ulata, et eloga wöiks tagasi saada. Wanamees ei suulnud nende palweid ega wästokeelmist, waid töttas sõna lausomata üksest wälja otsekohje merekaldale, kus kõis kaljorünkal veel finni seisib, ja Lumala abi peale leotes ujus tema jälle pimedal ööl kohisewa merele.

Waikset ja kurblikult ootas rahvas kaldal. Mida pikemale aeg riibis, seda enam lõppes nende loodus, et auuväärt wanamees tagasi pidi joudma. Ühekorraga walguistas wälgo tuloks merepinda ja üks must fogu tõusis laenetest nähtawale; siiski läks veel tük aega, enne kui Hindrik kaldale joudis, kesi ujumine oli se läbi temal raske, et kaupmees sugugi ujuda ei oskanud ja kalamees teda, kui kotti tagajärel pidi wedama. Rahva rõemo kisa oli etsata suur wanamehe tagasi tulenisse üle. Kaupmees rääkis, keda tema surma äbas olnud, ünda et mõne filmapiisgo pärast põhja oleks waonud, kui kalamees õnne kombel senna ei oleks joudnud, kus tema juba faelani wee sees seisib, laewamastist kinnipidas, ja laened üle pää läisid, mis teda uimaseks teinud, et kellestki enam ero ei saanud.

„Teie olite viimane, keda täna surma käest peasisin,” ütles kalamees kaupmehele: „sellepärast arvan teid omaks ja palun sellega leppida, mis minu kehiva urtsik teile jõuab anda. Tulge siis minu juure öömajale, sunni ommikul paremat kõrbiti seiate.”

Nõnda rääkides wöttis tema kaupmehhe käest finni ja töttas wõteraga loeo poole. Tänomisi ja õnesoowimisi anti temale etsata igalt poolt minnes kaasa. Aga wäsinut Mäginik ei suulnud nende õnnistamisi, waid läks raholikult oma teed. Kaa kaupmees oli surma irmust nõnda wäsinud, et tema ei süa ega juu ei tahtnud, waik üksnes suivä särki palus ja kehe sängi puhkama eitüs.

Ehk kui Hindrik Mäginik raskest tööst wäsinud oli, siiski ei tulnud uni temal tük aega silma; süda öö oli ammogi mõõda, enne kui wana mees uinus. Sellepärast teisel ommikul päike waremine tõusis, kui tema, mis muido tal ei sündind, kus wanamees enamist enne päikese tõusso ifa mete ääres nootasi seadmas ja kohendamas oli.

Kui pääwa walguus teda unest äratamud, panis tema riided selga ja läks mere kaldale waatamo, kas eilsest uffa läinud laewast midagi märki järele jäännud. Ronged tuulemarud olid ööpimedusel waikenud, lahe ommikune tuuleõhk keeritas weepinda krookule ja illgavad päikeset terad panid laenekesed läikima, kui ei oleks mingisugust vilesust öösel juhtunud. Nõnda kustutab waikne surmaingel elotribeduse ja äda jäljad meie palge pealt, enne kui auasängi puhkama eidame.

Kaldal leidis Hindrik enamist kõik külamehed ja weenuppidusest peasnud laewa rahvast, kes üht ja teist põhja läinud laewa varast wälja püüdsid, mis laened ranna ligidale olid fannud. Kõik mis